

Kopriva Nikolett

Ha kiszakítanánk

Otthon a víz fehér és keserű.
Anya mindig gondosan átszűri,
mielőtt meglocsolja a növényeit.

Anya növényei nem hervadnak,
gyökereik a cserépbe épülnek, behálózzák az
agyag atomjait, ezért kapaszkodnak állhatatosan,
amikor át akarja ültetni őket.

Már évek óta nem festettünk - leveleik
helyenként a falba olvadtak, ha kiszakítanánk
belőlük, talán a tető is ránk zuhanna.

Csodák

A macskakövek miatt lehetett. A szekér zajos volt.
Amikor befordultak az utcánkba,anya azt suttogta, maradjunk csendben.
Bizonyos értelemben nem voltunk jelen.
Mégis zörgetni kezdték a kaput, tudták,
hogy ott ülünk valamelyik szekrény mélyén a ruhák között.
A ruháknak ósdi illata volt,
hosszú évtizedeken keresztül a vállfán lógtak.

Tátongó lyukakat hagytak az úton.
A szomszéd lány belezuhant az egyikbe,
azóta nem látták.
Nem nézünk a fákra út közben.

Olykor anya bement a kamrába krumpliért és répáért.
A kinőtt ruháinkat nem adta nekik,
mert a ruhák szövetébe fonódott egy részünk,
ezzel vigyázni kell.
A függöny mögül figyeltük ilyenkor anyát,
alakja túlnőtte a kaput, a szekeret a lovakkal,
árnyéka az utca kápolnájáig nyúlt -
egy vénember emelte föl Istennek, akivel csoda történt,
de a csodákról ma mindenki suttogva beszél.

Kávé

Egy dohos kocsmá hívta meg az árnyékainkat.
Nyikorgó ajtaja megkövült,
mire megtaláltalak.

Bent fehér füst és fúj a szél.

Mi egymással szemben,
neurotikus ujjdobolás nyomai az asztalon;
cigarettázom.
Megölnélek.
Megölnél.
A szavak elgurulnak, utánuk kapunk,
némák vagyunk.
Az idő nem telik,
ismeretlen szag a plafon sarkában.

Mindketten tudjuk:
leomló falak között
örökké várni fogunk a készülő kávéra;
ujjaink asztalra dermednek;
a fehérség nem oszlik el,
és a láthatatlanság
újra meg újra megfertőzi atomjaid,
én pedig ugyanúgy fogok remegni.

Háromszázhusz

Az útmenti fákat számoltad, kettesével,
mert a túloldalon minden fának párja volt.
Nem értetted miért nincs napszak,
melyben árnyékaik összeérnek.
Talán ha a Napnak is lenne egy tükörképe a túloldalon.
A szél dühösen rohangál föl-alá az udvaron,
rángatja a kilincset, üvöltözik az ablak előtt.
Az emberek bezárkóztak a házba, te messze voltál.
Háromszázhusz fa.

Akkor felkapott a szél, a magasba repített.
Tested súlyosabb volt, mint máskor,
senki sem volt a felhők mögött.
Fekete, hullámzó szőnyeg a madárraj.
A fák ebben az értelmetlen állapotban
akkor először egymásba kapaszkodtak.
Amikor tovább állt a szél, zuhanni kezdtél -
odalent azt rebesgették, madárrá változtál,
pedig az már csak az árnyékod volt.